

't Beeldeken.

dikke tranen kwamen in haar zonneblijde blauwe oogjes.

„Chu . . . tt!” vermaande streng tante Mie-Threse. Met wilskracht hield Leontientje zich in.

Het arme Beeldeken was aan de deur. Ook haar magere wangen zagen vuurrood nu, en tranen glommen in haar triestig-doffe oogjes. Zij zag hem nog eventjes zitten, roerloos op zijn stoeltje scheefgezakt, met de groenachtige licht- en schaduwtrillingen der lindeblaren op zijn wangetjes, en 't kwam haar eensklaps voor, of hij daar dood zat, omringd van al dat reine wit als van een wijd uitgespreid lijkkleed, dat hem straks geheel bedekken zou.

Zij beet tot bloedens op haar lippen en liep weg. Een laatste maal nog keek zij naar binnen, van op den weg, door een der open ramen. Hij had zich niet verroerd; hij sliep zoo kalm en rustig. Tante zat hem roerloos aan te kijken, den wijsvinger op den gesloten mond, en Leontientje's lief gezichtje baadde in dikke, stille tranen. Zacht speelden licht en schaduw als een wiegelend kantwerk door de groene blaadjes op het blanke linnen.

Zij wenkte een vaarwel met de hand, en vluchtte . . .

't Was laat toen zij weer aan 't kasteel kwam. De hooge koepeltorens, de zware kruinenmassas van het park teekenden zich scherp en somber als tragische kimmes op het nog oranjekleurig-glanzend Westen af.

Waarheen nu? wat gedaan?

Haar eenzaam hutje boezemde haar nu een afschuw in. Zij trad er even binnen, maar liep dadelijk weer buiten, als met geweld er uit verjaagd . . .

't Was nacht nu, heerlijk stil-sereene en bespiegelende zomernacht. De puntige sparretoppen roerloos hoog en zwart tegen het donkerblauw uitpansel tintelend van sterren, de nachtegalen orgelend in de plechtige kruinen, de krekels droomerig lispelend in 't gras, en laag op den gezichtseinder, over de verre wijde van de donkere bosschen, een stille scheefhellende manesikkel, dofrood en nevelig glanzend, als een in warm bloed gedrenkte zwaard.

O, waarheen! waarheen nu toch!

Doelloos dwaalde zij in de duisternis, doelloos slenterend kwam zij vóór den achtergevel van 't kasteel, waar, onzichtbaar in den nacht, azaleas-en-jasmijnenboschjes balsem geurden.

Dáár stond ze vóór den vijand die haar alles had ontnomen, haar man, haar kinderen, haar vroegeren welstand. Dáár stond het machtig spook waar zij haar leven lang zoo bang voor was, zwaar en barsch onder zijn torens en zijn koepels, en zij gelijk een nietige mier daaronder, machteloos in haar lijden en haar haat.

O! wat voelde zij hem eensklaps groot en sterk, de haat, in haar klein, zwak, onbeholpen lichaampje! Wat bruiste hij met wilde stormen van wraakgierigheid in haar op, terwijl zij nu aan 't laatste zware offer dacht, terwijl zij dacht hoe alles nu voor haar verloren was, omdat een man daar heerschte, machtiger dan alle recht en liefde, machtig als een tyran van onverbiddelijke onbarmhartigheid! Het snikte in haar keel en machteloos balde zij haar zwakke vuistjes naar het reusachtig kasteel. O! als ze maar kon! als ze maar kon! Want nu zij alles op de wereld had verloren, was zij ook niet bang meer voor 't kasteel. Nu durfde zij minachtend-tartend het kasteel aanstaren, nu durfde zij 't beleedigen en uitdagen, zooals de keukenmeid, de tafelneght en de koetsier het durfden. Maar die waren sterk en zij was zwak. 't Kasteel kon zonder hen niet leven, maar wel kon 't leven zonder haar. 't Kasteel gedoogde al hun grillen, 't Kasteel werd klein en nederig voor hen. Maar voor haar bleef het een reus; op haar, aan wie het geen behoefte had, zag het van uit de hoogte neer, als op een mier.

En snikkend in haar onmacht droop zij af, eensklaps ellendig zwak weer, als lam en uitgeput na die te sterke opbruising van woede, opnieuw geheel ter neergedrukt en overwonnen, traag-triestig struikelend naar haar doodsch-verlaten, eenzaam hutje aan den rand der bosschen, dat zij nog als een groote mildheid van haar meester moest beschouwen, en waar zij morgen weer, en gansch alleen nu, den ruwen strijd om het bestaan zou voortzetten . . .